

Nghe Ngọc Lâu nói tới hai tiếng "viên thuốc", Tây Môn Khánh mới chợt nhớ là hôm qua Lưu Học quan có tặng mười hoàn thuốc Quảng đông Ngư hoàng Lạp, nói là trị bệnh đau bụng, bèn gọi Lan Hương tới bảo:

- Người lên hỏi Đại nương, bảo đưa cho người hai viên thuốc đau bụng do Lưu Học quan tặng hôm qua, rồi đem cả một bình rượu xuống đây.

Lan Hương vâng lời bước ra. Ngọc Lâu nói:

- Tôi đau bụng thường thôi, việc gì phải uống thứ thuốc quý đó.

Lát sau Lan Hương đem về hai viên thuốc bọc sáp ong tới. Tây Môn Khánh bảo Lan Hương hâm rượu cho nóng, rồi bẻ vò thuốc ra, thấy bên trong là hoàn thuốc óng ánh như vàng, đưa cho Ngọc Lâu, bảo uống với rượu nóng. Ngọc Lâu uống thuốc xong, Tây Môn Khánh đâm lưng vuốt bụng cho Ngọc Lâu một lúc rồi hỏi:

- Nàng ơi, nàng uống thuốc vào có thấy dễ chịu chút nào không?

Ngọc Lâu đáp:

- Không còn đau nhiều nữa, chỉ hơi ngâm ngâm mà thôi.

Tây Môn Khánh cười:

- Không sao, vậy là công hiệu đó rồi, lát nữa là nàng hoàn toàn hết đau.

Một lúc sau Tây Môn Khánh lại nói:

- Hôm nay trong lúc nàng vắng nhà, tôi lại vừa mới đưa cho Lai Hưng năm chục lạng bạc để ngày kia làm tiệc giùm cho Tống Ngự sử. Mông một này, tôi phải làm lễ tạ trời đất về cuộc đi Đông Kinh vừa rồi. Đến mông ba thì phải bỏ ra hai ngày dọn tiệc khoản đãi thân bằng quyến thuộc và các quan xa gần, cảm tạ người ta. Người ta đem bao nhiêu lễ vật tới chúc mừng tôi thăng chức, mà không có tiệc đãi người ta thì coi không được. Mấy hôm đó tôi giao việc sắp xếp nhà cửa tiệc tùng cho nàng.

Ngọc Lâu nói:

- Đãi tiệc hay không đãi tiệc thì cũng chẳng ăn thua gì đến tôi, sao chàng không giao phó cho Ngũ nương có được không.

Người ta lúc nào cũng khoe khôn khoe giỏi chứ chúng tôi thì biết gì.

Tây Môn Khánh ôn tồn:

- Nàng tin lời con dâm phụ đó làm gì, nàng cứ ăn ở đàng hoàng là tự khắc nó phải sợ. Bây giờ nếu công việc có nặng nhọc thì nàng bảo nó giúp đỡ vài phần.

Ngọc Lâu bảo:

- Đó thấy chưa, rõ ràng là chàng muốn giao việc cho Ngũ nương, nên chàng mới nói thế. Thật tôi không ham đâu, lãnh việc chỉ tổ bận rộn bù đầu tối mắt, thêm mệt nhọc mà lại khiến cho người ta thù oán nữa.

Tây Môn Khánh nói:

- Người ta thường nói, lo việc nhà ba năm thì đến con chó nó cũng có lúc ghét mình, nhưng nàng cứ bỏ qua, không để ý gì mới được. Thôi, bây giờ thì để tôi săn sóc cho nàng ngủ đêm nay.

Ngọc Lâu thấy Tây Môn Khánh một mực ân cần dịu ngọt thì cũng nguôi giận. Hai người sau một thời gian ngắn không gặp nhau nay muốn phần đậm đà thăm thiết.

Trong khi đó Nguyệt nương ngồi uống trà nói chuyện với Đại cữu mẫu và ba vị sư bà. Nguyệt nương hỏi là có gọi kiệu đưa Thân Nhị Thư về không. Đại cữu mẫu kể lại rằng Nhị Thư khóc lóc đòi về, giữ lại chỉ được một lúc, sau đó phải gọi Họa Đồng đưa Nhị Thư về nhà Hàn Đạo Quốc chứ không đợi kiệu tới đón.

Đại cữu mẫu nói tiếp:

- Cũng không hiểu sao hôm nay con Xuân Mai lại ăn nói thô lỗ quá như vậy, tôi nói mà nó cũng chẳng coi ra gì, cứ tiếp tục chửi mắng Thân Nhị Thư tàn tệ. Ngày thường nó có vẻ ngoan ngoãn, ăn nói hiền lành, chắc hôm nay nó uống rượu say nên mới ăn nói bậy bạ như thế.

Ngọc Tiêu đứng bên nói:

- Thưa đúng như vậy đó, họ gồm năm người, bày tiệc ăn uống tại phòng Lục nương suốt cả ngày, lúc gia gia về cũng còn ăn uống.

Nguyệt nương nói:

Con khôn này bây giờ lộng quá rồi, không còn coi ai ra gì nữa. Có do nay mai nó dám chửi mắng tất cả mọi người trong nhà này lắm, nếu vậy thì có chúng tôi ở nhà này làm gì. Thân Nhị Thư đi hát ở cả trăm nhà vạn nhà, rồi kể chuyện này cho khắp nơi nghe, nói là nhà này không còn trật tự gì nữa, trong nhà chẳng biết ai là bà chủ ai là a hoàn. Như vậy thử hỏi còn ra cái gì nữa, mà chúng tôi còn mặt mũi nào trông thấy ai nữa.

Ngô Đại cữu mẫu bảo:

- Thôi, mặc kệ nó, dưỡng ấy đã không nói gì thì cô cũng chẳng nên nói, chỉ thêm mất vui của nhà mà thôi.

Mọi người nói sang chuyện khác. Một lúc lâu sau mới đi ngủ.

Hôm sau Tây Môn Khánh dậy sớm ra nha môn làm việc. Kim Liên nghĩ rằng đêm qua Tây Môn Khánh ở với Nguyệt nương, làm lỡ mất ngày Nhâm Tý, do đó oán hận Nguyệt nương lắm. Thức dậy là Kim Liên sai Lai An gọi kiện cho mẹ về nhà.

Ba vị sư bà cũng cáo từ, Nguyệt nương cho mỗi người năm tiền và một gói trà, rồi đưa riêng cho Tiết sư bà một lạng bạc và dặn:

- Ra giêng tôi sẽ tới am làm lễ cúng chay, sư phụ cầm chõ này trước để lo nhang đèn, cuối tháng chạp tôi sẽ cho đem thêm các thực phẩm tới để làm cỗ chay.

Tiết sư bà nhận tiền, rồi cùng hai sư bà kia vái chào cảm tạ mà về.

Nguyệt nương vào phòng sai pha trà, mời Đại cữu mẫu và đám đàn bà con gái trong nhà tới dùng trà buổi sáng. Ngọc Lâu cũng tới. Nguyệt nương hỏi ngay:

- Uống thuốc đó vào có bớt đau bụng không?

Ngọc Lâu đáp:

- Đa tạ Đại nương, uống vào thì bớt đau ngay, sáng sớm hôm nay nôn ra được toàn nước chua, bây giờ thì khỏi hẳn rồi.

Nguyệt nương quay lại bảo Tiểu Ngọc:

- Người ra đằng trước thỉnh Phan lão bà và Ngũ nương vào dùng trà và điểm tâm.

Ngọc Tiêu thưa:

- Để Tiểu Ngọc ở đây hầu trà, tôi đi cho.

Nói xong bước ra. Tới phòng Kim Liên, Ngọc Tiêu chào Kim Liên rồi bảo:

Đại nương tôi cho mời lão bà và Ngũ nương vào dùng trà và điểm tâm. À, mà lão bà đâu sao không thấy?

Kim Liên đáp:

- Bà cụ về từ sáng sớm rồi, ở lại mà người ta không vui về thì ở lại làm gì.

Ngọc Tiêu bảo:

- Nhưng ít ra Ngũ nương cũng phải nói với Đại nương một câu chứ, để bà cụ về im lìm như vậy sao được.

Kim Liên im lặng. Ngọc Tiêu lại nói:

- Tôi có để sẵn ít lạp xưởng và hoa quả bánh trái để biếu lão bà, ai dè lão bà về mất rồi. Thôi thì Ngũ nương nhận giùm thay cho lão bà vậy.

Nói xong đưa một gói lớn cho Thu Cúc. Thu Cúc đem vào trong cất.

Ngọc Tiêu lại hỏi:

- Hôm qua Ngũ nương về phòng rồi, có biết chuyện gì không?

Kim Liên bảo:

- Nào ta có biết gì đâu, mà chuyện gì vậy?

Ngọc Tiêu thấp giọng:

- Sau khi Ngũ nương về phòng thì Đại nương tôi bảo là Ngũ nương vô liêm sỉ, dám vào phòng Đại nương mà gọi gia gia, cũng như hôm trước dám đón đường gia gia để dẫn về phòng mình, rồi bảo là Ngũ nương quyến rũ mẹ hoặc gia gia khiến gia gia không thèm đến các phòng khác. Sau đó Đại nương bắt gia gia phải vào thăm Tam nương, rồi gia gia ở cả đêm qua với Tam nương đó. Đại nương còn nói cả với Đại cữu mẫu và ba vị sư bà rằng Ngũ nương dung dưỡng Xuân Mai cho nó hỗn láo, nay mai nó dám chửi mắng mọi người trong nhà này lắm, chủ nào thì tố nấy. Nghe đâu là gia gia định thưởng cho Thân Nhị Thư hai lạng bạc gọi là an ủi.

Ngọc Tiêu cứ thế mà kể một hồi, không còn thiếu chuyện gì. Kim Liên nghe xong giận lắm.

Ngọc Tiêu trở lên thượng phòng thưa với chủ:

Thôn khốn này bây giờ lộn quá rồi, không còn coi ai ra gì nữa. Có do nay mai nó dám chửi mắng tất cả mọi người trong nhà này lắm, nếu vậy thì có chúng tôi ở nhà này làm gì. Thân Nhị Thư đi hát ở cả trăm nhà vạn nhà, rồi kể chuyện này cho khắp nơi nghe, nói là nhà này không còn trật tự gì nữa, trong nhà chẳng biết ai là bà chủ ai là a hoàn. Như vậy thử hỏi còn ra cái gì nữa, mà chúng tôi còn mặt mũi nào trông thấy ai nữa.

Ngô Đại cữu mẩu bảo:

- Thôi, mặc kệ nó, dưỡng ấy đã không nói gì thì cô cũng chẳng nên nói, chỉ thêm mất vui của nhà mà thôi.

Mọi người nói sang chuyện khác. Một lúc lâu sau mới đi ngủ. Hôm sau Tây Môn Khánh dậy sớm ra nha môn làm việc. Kim Liên nghĩ rằng đêm qua Tây Môn Khánh ở với Nguyệt nương, làm lỡ mất ngày Nhâm Tý, do đó oán hận Nguyệt nương lắm. Thức dậy là Kim Liên sai Lai An gọi kiệu cho mẹ về nhà.

Ba vị sư bà cũng cáo từ, Nguyệt nương cho mỗi người năm tiền và một gói trà, rồi đưa riêng cho Tiết sư bà một lạng bạc và dặn:

- Ra giêng tôi sẽ tới am làm lễ cúng chay, sư phụ cầm chỗ này trước để lo nhang đèn, cuối tháng chạp tôi sẽ cho đem thêm các thực phẩm tới để làm cỗ chay.

Tiết sư bà nhận tiền, rồi cùng hai sư bà kia vái chào cảm tạ mà về.

Nguyệt nương vào phòng sai pha trà, mời Đại cữu mẩu và đám đàn bà con gái trong nhà tới dùng trà buổi sáng. Ngọc Lâu cũng tới. Nguyệt nương hỏi ngay:

- Uống thuốc đó vào có bớt đau bụng không?

Ngọc Lâu đáp:

- Đa tạ Đại nương, uống vào thì bớt đau ngay, sáng sớm hôm nay nôn ra được toàn nước chua, bây giờ thì khỏi hẳn rồi.

Nguyệt nương quay lại bảo Tiểu Ngọc:

- Người ra đằng trước thỉnh Phan lão bà và Ngũ nương vào dùng trà và điểm tâm.

Ngọc Tiêu thưa:

- Để Tiểu Ngọc ở đây hầu trà, tôi đi cho.

Nói xong bước ra. Tới phòng Kim Liên, Ngọc Tiêu chào Kim Liên rồi bảo:

Đại nương tôi cho mời lão bà và Ngũ nương vào dùng trà và điểm tâm. À, mà lão bà đâu sao không thấy?

Kim Liên đáp:

- Bà cụ về từ sáng sớm rồi, ở lại mà người ta không vui về thì ở lại làm gì.

Ngọc Tiêu bảo:

- Nhưng ít ra Ngũ nương cũng phải nói với Đại nương một câu chứ, để bà cụ về im lìm như vậy sao được.

Kim Liên im lặng. Ngọc Tiêu lại nói:

- Tôi có để sẵn ít lạp xường và hoa quả bánh trái để biếu lão bà, ai dè lão bà về mất rồi. Thôi thì Ngũ nương nhận giùm thay cho lão bà vậy.

Nói xong đưa một gói lớn cho Thu Cúc. Thu Cúc đem vào trong cất.

Ngọc Tiêu lại hỏi:

- Hôm qua Ngũ nương về phòng rồi, có biết chuyện gì không?

Kim Liên bảo:

- Nào ta có biết gì đâu, mà chuyện gì vậy?

Ngọc Tiêu thấp giọng:

- Sau khi Ngũ nương về phòng thì Đại nương tôi bảo là Ngũ nương vô liêm sỉ, dám vào phòng Đại nương mà gọi gia gia, cũng như hôm trước dám đón đường gia gia để dẫn về phòng mình, rồi bảo là Ngũ nương quyến rũ mê hoặc gia gia khiến gia gia không thèm đến các phòng khác. Sau đó Đại nương bắt gia gia phải vào thăm Tam nương, rồi gia gia ở cả đêm qua với Tam nương đó. Đại nương còn nói cả với Đại cữu mẩu và ba vị sư bà rằng Ngũ nương dung dưỡng Xuân Mai cho nó hỗn láo, nay mai nó dám chửi mắng mọi người trong nhà này lắm, chủ nào thì tố nấy. Nghe đâu là gia gia định thưởng cho Thân Nhị Thư hai lạng bạc gọi là an ủi.

Ngọc Tiêu cứ thế mà kể một hồi, không còn thiếu chuyện gì. Kim Liên nghe xong giận lắm.

Ngọc Tiêu trở lên thượng phòng thưa với chủ:

- Lão bà đã về từ sớm rồi, Ngũ nương thì sắp vào.

Nguyệt nương nói với Đại cữu mẫu:

- Tẩu tẩu thấy không, hôm qua tôi nói có mấy câu mà Ngũ nương cũng giận hờn, sáng sớm đã bắt mẹ về nhà mà không thèm nói với tôi một tiếng. Thật là con người không biết điều một chút nào hết.

Không ngờ Ngọc Tiêu vừa đi thì Kim Liên cũng đi ngay. Những lời Nguyệt nương vừa nói, Kim Liên đứng ngoài màn nghe hết. Cho nên khi Nguyệt nương dứt lời, Ngô Đại cữu mẫu chưa kịp nói gì thì Kim Liên đã bước vào lên tiếng:

- Đại nương nói đúng lắm, tôi không biết điều thật, nhưng tôi không có ngăn cản níu kéo chồng.

Nguyệt nương bảo:

- Đúng đấy, hôm qua tôi ngăn cản không cho gia gia đến với cô đấy. Nhưng cô thử nghĩ xem, từ hôm gia gia ở Đông Kinh về tới giờ, cô trở tài quyến rũ, giữ chặt gia gia ở phòng cô, chẳng để gia gia gặp người này người khác. Như vậy là thế nào? Có phải nhà này chỉ có mình cô là vợ của gia gia hay không? Hôm qua Lý Quế Thư nó xin về nhà. Đại cữu mẫu đây mới hỏi là tại sao Quế Thư không ở chơi thêm một ngày, hay là gia gia giận Quế Thư chuyện gì. Tôi mới trả lời là cũng không biết giận vì chuyện gì. Vậy mà cô dám bảo là người khác không biết, chỉ mình cô biết. Phải mà, cả ngày cô chỉ lo đón đường dẫn gia gia về phòng, làm sao không hiểu gia gia.

Kim Liên bảo:

- Gia gia mà không muốn xuống phòng tôi, thì chẳng lẽ tôi lấy dây cột lòi đi được hay sao?

Nguyệt nương chỉ vào mặt Kim Liên:

- Cô đừng có nói láo. Tối qua gia gia đang ngồi ăn cơm tại phòng tôi, sao cô lại tới vén màn thò đầu vào mà gọi? Tôi hỏi lúc đó thì gia gia có muốn xuống phòng cô không? Cô vác mặt tới gọi ới ới như vậy còn quá là đem dây tới cột lòi đi nữa. Mà tôi hỏi, người chồng trong nhà làm thân nam tử đội trời đạp đất, ngày ngày làm việc cực khổ nuôi cả nhà, tội tình gì mà cô đòi đem dây tới cột lòi đi? Rõ thật là đồ trác nết vô liêm sỉ. Cô

thấy chúng tôi không nói nên cứ tự tung tự tác phải không? Cô muốn xin áo cừu, cô chỉ thậm thụt nói với gia gia, không thèm nói qua với tôi một tiếng. Làm chủ nhà mà như vậy thì làm sao dạy nổi dày tớ, dày tớ nó không bắt chước sao được. Do đó nó mới muốn chửi mắng ai thì chửi mắng, nhà này đã loạn đâu, đã chết hết đâu cũng còn có người này người kia chứ.

Kim Liên nói:

- Chuyện con a hoàn của tôi làm lỗi là trong lúc tôi vắng nhà, tôi có xúi giục gì nó đâu. Còn chuyện cái áo cừu, tôi có hỏi xin gia gia thật, nhưng không phải gia gia lấy chìa khóa mở tủ chỉ là để lấy áo cho tôi, mà còn để lấy nhiều quần áo cho người khác nữa. Cái người đó sao Đại nương không nói? Không dạy a hoàn, đành rằng đó là lỗi của tôi, nhưng để cho một đứa chẳng ra gì quyến rũ chồng thì đó là lỗi của ai vậy?

Nguyệt nương nổi giận, mặt đỏ lên mà bảo:

- Thì đó là lỗi của tôi đấy, cô muốn nói gì thì nói. Nhưng tôi là chính thất trong nhà này, tôi về nhà này có cưới có xin linh đình, tôi lại là con nhà quan quyền, chứ không phải hạng đầu đường xó chợ, theo không chồng người ta đâu. Tôi là vợ cái con cột, đứa nào có giỏi cứ việc quyến rũ chồng tôi, tôi không sợ gì cả.

Ngô Đại cữu mẫu khuyên:

- Thôi, cô nương không nên giận mà nói nhiều.

Nguyệt nương bảo:

- Không nói sao được, nó đã giết được một người bây giờ nó muốn giết cả tôi hay sao?

Ngọc Lâu cũng lên tiếng:

- Thôi, sao hôm nay Đại nương giận quá như vậy? Không khéo chúng tôi đây vì liên lụy mà bị đòn cũng nên.

Đoạn quay sang bảo Kim Liên:

- Ngũ thư thư không nhịn Đại nương được một câu hay sao, mà cứ mồm năm miệng mười đối đáp vậy?

Ngô Đại cữu mẫu nói:

- Người ta có câu: đánh người thì tay mình trái, mắng người thì miệng mình quấy. Chúng tôi là thân thích tới đây chơi, thấy mấy người tranh giành ông chồng mà cũng phải hổ thẹn.

Đoạn bảo Nguyệt nương:

- Thôi, cô nương đã không nghe lời tôi mà cứ làm âm lên thì để tôi về, bảo gia nhân nó gọi kiệu cho tôi đi.

Nói xong đứng dậy. Kiều Nhi vội bước tới ngăn lại, mời Đại cữu mẫu ngồi xuống. Trong khi đó, Kim Liên ngồi phệt xuống đất, đầu tóc xõ tung, khóc lóc kể lể:

- Chết tôi mất thôi, sống làm sao được. Chồng bà nói ngon nói ngọt đem tôi về nhà này làm gì để bây giờ tôi bị người ta mắng chửi nhục nhã như thế này. Để đợi gia gia về, tôi chỉ xin cho tôi vài chữ là tôi ra khỏi nhà này ngay, Đại nương khỏi phải làm nhục tôi.

Nguyệt nương phân bua:

- Mọi người thấy không, bé xíu ra to, tự nhiên thì gào khóc kể lể, cái miệng thấy mà ghê.

Đoạn bảo Kim Liên:

- Thì cứ đợi gia gia về chứ sao, muốn ton hót gì thì cứ việc ton hót, có ai sợ đâu mà chưa gì đã dọa.

Kim Liên bảo:

- Đại nương là vợ cái con cột, tôi nào dám dọa Đại nương.

Nguyệt nương thấy Kim Liên vừa như mỉa mai vừa như thách thức mình thì càng giận, chỉ tay bảo:

- Dù không là vợ cái con cột thì cũng chẳng hủ hí với trai.

Kim Liên ngẩng lên hỏi:

- Đại nương nói ai hủ hí với trai vậy? Đại nương hay là tôi?

Ngọc Lâu thấy câu chuyện càng lúc càng thêm gay go, bèn lôi Kim Liên ra ngoài mà bảo:

- Làm gì mà gào khóc kể lể um sùm vậy? Mỗi người phải bớt lời đi mới được chứ, cứ cãi đi cãi lại như vậy, không sợ ba vị sư phụ đây cười cho hay sao? Thôi để tôi đưa thư về phòng.

Kim Liên vùng vằng không chịu. Ngọc Tiêu chạy ra phụ lực với Ngọc Lâu đưa Kim Liên về phòng.

Trong này, Đại cữu mẫu bảo Nguyệt nương:

- Cô nương đang có mang, phải nên giữ gìn, không nên giận dữ cãi cọ. Vả lại, tôi tới đây thấy mấy chị em vui vẻ thì tôi mới

được vui vẻ chứ. Tôi đã khuyên hết lời mà cô nương không nghe là làm sao?

Ba vị sư bà thấy ngôi lâu bất tiện, bèn ăn vội ăn vàng mấy cái bánh rồi đứng dậy cáo từ. Nguyệt nương bảo:

- Xin ba vị đừng cười chúng tôi nhé.

Tiết sư bà đáp:

- Sao Bồ Tát lại dạy vậy? Bát đĩa còn có khi xô nữa là, nhà nào mà chẳng thế. Có điều là mỗi người nhìn đi một tí thì tốt đẹp ngay. Phật dạy phải nhẫn nhịn, một sự nhịn là chín sự lành mà. Có nhịn thì mới được phúc, còn không nhịn thì ngàn cau kinh Kim Cương cũng chẳng đem lại phúc. Có nhịn thì mới thành Phật được. Thôi, Bồ Tát cho chúng tôi về.

Nói xong vái chào, hai sư bà kia cũng vái theo. Nguyệt nương vội vái trả mà nói:

- Để ba vị về, rồi tôi sẽ sai người đem đồ chay lại.

Đoạn quay bảo Kiều Nhi:

- Nhị nương tiễn các sư phụ giữ gìn tôi.

Kiều Nhi đưa ba vị sư bà ra. Nguyệt nương ngồi xuống nói với chị dâu:

- Tẩu tẩu coi, tôi mới giận có một chút mà chân đã run đứng không vững nữa, hai bàn tay thì lạnh ngắt thế này này, sáng ra mới chỉ uống có một hợp trà mà bây giờ cũng thấy no lên tận cổ.

Ngô Đại cữu mẫu nói:

- Bởi vậy tôi mới khuyên cô nương đừng giận mà cô nương chẳng nghe tôi. Cô nương lại đang bụng mang dạ chứa, phải cẩn thận lắm mới được.

Nguyệt nương nói:

- Như tẩu tẩu biết đấy, tôi đối với Ngũ nương hay với các tiểu nương khác, lúc nào cũng hòa hợp. Nhưng tôi muốn hòa hợp với người khác mà người khác lại không muốn hòa hợp với tôi rồi biết làm sao? Như vừa rồi có phải là cây muốn lặng mà gió chẳng dừng hay không. Tẩu tẩu tính coi, Ngũ Nương cả ngày chỉ tìm cách giữ rịt lấy gia gia, lại dung túng cho con a hoàn làm bậy, mà còn nhiều chuyện vô liêm sỉ lắm, tẩu tẩu

lưu đầu. Vậy mà nó không biết xấu hổ lại còn lớn miệng nói chuyện với tôi. Gia gia tôi thì chẳng biết gì, cứ tưởng nó tốt đẹp lắm. Tôi cứ thử chống mắt xem sau này nó ra thế nào hay lại chết khổ chết nhục mà thôi. Như tẩu tẩu thấy đó, tôi đối với nó lúc nào cũng như bát nước dầy, sáng ra thì sai pha trà, mời hai mẹ con nó lên. Vậy mà nó bắt mẹ về nhà sớm, rồi lên đây gây chuyện âm ỹ, lại còn dọa là về nói lại với gia gia. Tôi đâu có sợ nó.

Tiểu Ngọc đứng bên nói:

- Ngũ nương hay rình rập lắm. Một buổi tối, tôi đứng cầm đèn bên ngoài thượng phòng, mà Ngũ nương tối lúc nào tôi không hay, không nghe cả tiếng chân đi nữa.

Tuyết Nga nói:

- Con khốn đó hành tung quỷ quái lắm, lúc nào cũng chỉ đi thử hài thật êm để dễ bề rình rập người này người nọ. Hồi trước đó, nó cũng rình rập tôi, rồi ton hót lại với gia gia, khiến gia gia đánh tôi mấy trận. Hồi đó Đại nương chưa biết nó, lại trách tôi là kiếm chuyện với nó.

Nguyệt nương bảo:

- Nó chuyên môn lấn lướt người khác, hôm nay lại muốn lấn lướt cả tôi nữa. Hồi nãy nó bù lu bù loa, cố tình xoắn cả đầu tóc ra là để gia gia về trông thấy đấy, nó muốn dùng khổ nhục kế mà.

Kiều Nhi trở vào, nghe Nguyệt nương nói vậy thì bảo:

- Đại nương nhận xét tinh tế lắm.

Nguyệt nương nói:

- Nhị muội không biết, nó là con hồ ly tinh chín đuôi đấy, coi chừng kéo bị nó làm hại đến tính mạng chứ chẳng phải chơi đâu. Nhị muội coi, đàn bà đứng đắn ai lại hành động như loài đi diêm bao giờ, thế mà tối hôm qua nó dám trơ trên tới vén màn thò đầu vào phòng tôi rủ rê gia gia, nào là "chàng không tới hay sao, tôi chờ mãi, thôi để tôi về trước nhé", nhị muội xem thế có nghe được không, tôi không giận sao được. Ai đời, gia gia từ Đông Kinh về, ban ngày đã bận nhiều chuyện, ban đêm cũng phải gặp người này người nọ trong nhà trò chuyện chứ, vậy mà

nó tìm đủ cách giữ chặt gia gia. Ngày sinh nhật của Tam nương mà cũng không để gia gia được nghỉ đêm với Tam nương nữa.

Ngô Đại cữu mẩu bảo:

- Thôi cô nương à, cô nương đang thai nghén, nên nghỉ ngơi la hơn, tranh giành làm gì.

Mọi người vừa khuyên giải vừa trò chuyện với Nguyệt nương. Tối gần trưa thì Ngọc Tiêu dọn cơm lên, Nguyệt nương bảo:

- Ta không ăn đâu, bụng làm như no, miệng thì nhạt nhẽo, mà đầu đang nhức quá. Người lấy cái gối ra cho ta nằm nghỉ đỡ tại tràng kỷ đi.

Đoạn bảo Kiều Nhi:

- Nhị nương mời Đại cữu mẩu dùng cơm.

Úc Đại Thư cũng xin về, Nguyệt nương sai gói cho ít bánh trái, và thưởng cho năm tiền.

Tối trưa thì gia nhân của Kinh Đô giám tới. Tây Môn Khánh về tới nhà, lên đại sảnh, cho gọi gia nhân của Kinh Đô giám vào bảo:

- Đa tạ gia gia người cho nhiều thứ quá, người cứ đem về, việc của gia gia người ta sẽ hết lòng lo liệu.

Gia nhân của Kinh Đô giám thưa:

- Chúng tôi đâu dám đem lễ vật về, gia gia tôi quả chết. Lão gia dùng lễ này để lo việc giùm gia gia chúng tôi.

Tây Môn Khánh bảo:

- Nếu vậy thì người cầm thiệp này về, thưa là ta sẽ hết lòng.

Nói xong đưa hồi thiệp và thưởng một lạng bạc rồi cho gia nhân nhà họ Kinh về.

Sau đó Tây Môn Khánh vào thượng phòng, thấy Nguyệt nương đang nằm ngủ trên tràng kỷ, gọi mấy tiếng cũng không dậy, bèn hỏi a hoàn:

- Sao Đại nương lại nằm đây?

Chẳng a hoàn nào dám nói. Tây Môn Khánh xuống phòng Kim Liên, thấy Kim Liên đầu tóc rối bời, cũng đang nằm ngủ trên giường, gọi cũng không dậy. Tây Môn Khánh chẳng hiểu chuyện gì, bèn tới phòng Ngọc Lâu gạn hỏi. Ngọc Lâu biết là

... lại việc đấu khẩu giữa Nguyệt nương và Lưu lão bà. Tây Môn Khánh nghe xong hoảng lên, chạy tới thượng phòng, cầm tay Nguyệt nương lay gọi mà bảo:

- Nàng đang có mang, sao lại để ý tới con dâm phụ đó làm gì?

Nguyệt nương mở mắt đáp:

- Tôi có làm gì đâu, tự nhiên nó tới gây chuyện với tôi, chàng hỏi thử mọi người xem có đúng vậy không. Sáng ra, tôi dọn pha trà, mời mọi người và mời cả hai mẹ con nó tới, không ngờ nó giận dữ chuyện gì chẳng biết, bắt mẹ về nhà từ sớm, rồi vào gây chuyện với tôi, rồi nó rũ đầu rũ tóc ra, nó nói tôi không còn nước còn cái gì hết. Nếu không nhờ mọi người can ngăn, có lẽ nó dám xông lại đánh tôi chứ không chơi đâu. Ngày thường nó lấn lướt người khác quen rồi, hôm nay nó lại định lấn lướt tôi nữa. Tôi nói một thì nó nói mười, cái mồm nó cứ xoen xoét, tôi làm sao nói lại nổi. Nó còn nói là đợi chàng về, nó sẽ bỏ nhà này mà đi cho mà biết. Nó làm tôi giận run lên, chân tay lạnh cả đi, miệng nhạt chẳng muốn ăn gì, người cứ như hâm hấp sốt, mà bây giờ bụng lại đau nữa, thôi để đêm nay tôi kiếm cái dây thắt cổ chết cho rảnh, để chàng ở lại với nó cho vui vẻ. Thà tôi chết trước còn hơn là để giống như Bình Nhi bị nó làm hại.

Nói xong nước mắt rơi lã chã. Tây Môn Khánh nghe xong phát hoảng, vội ôm Nguyệt nương vào lòng mà bảo:

- Nàng ơi, nàng đừng thềm chấp con dâm phụ đó làm gì. Nó có biết phải quấy gì đâu mà giận nó cho mệt, để tôi chửi cho nó một trận.

Nguyệt nương bảo:

- Chàng mà dám chửi nó, nó bảo là lấy dây cột chàng lại, lôi chàng đến phòng nó đó.

Tây Môn Khánh bảo:

- Nó dám hỗn láo với tôi như vậy thì để tôi cho nó một trận đòn. Còn nàng bây giờ thấy trong người thế nào? Đã ăn uống được gì chưa?

Nguyệt nương đáp:

- Đã ăn uống gì đâu. Sáng sớm uống được mấy hớp nước trà

là nó đã tới gây chuyện rồi. Bây giờ bụng cứ như là no hơi, lại đau nữa, đầu thì nhức như búa bổ, tay chân thì lạnh ngắt đây này, không tin chàng sờ thử xem.

Tây Môn Khánh càng lo sợ:

- Thế thì làm thế nào bây giờ, để tôi cho người mời Nhiệm Y quan tới ngay vậy.

Nguyệt nương bảo:

- Thôi, mời làm gì cho phiền ra, cứ kệ tôi, sống thì sống, mà không sống được thì chết cũng yên. Tôi chết đi để chàng được vui vẻ mà vui vẻ với nó, đem nó lên hàng chính thất, người thông minh lanh lợi như nó thì thừa tài giỏi để quán xuyến cái gia đình này.

Tây Môn Khánh bảo:

- Thôi, tôi đã nói là nàng đừng thềm để ý tới con dâm phụ đó nữa, cứ coi nó như đồ nhơ bẩn thối tha, không đáng để mắt. Bây giờ nàng không cho mời lang y tới, lỡ cái thai nó làm sao thì khổ.

Nguyệt nương nói:

- Nếu vậy thì bảo chúng nó mời Lưu lão bà tới vậy, lão cho thuốc là khỏi ngay.

Tây Môn Khánh bảo:

- Con mẹ Lưu đó thì biết gì về thuốc men với thai sản, nàng nghe tôi, mời Nhiệm Y quan tới là tốt nhất.

Nguyệt nương nói:

- Chàng mời thì cứ mời, chứ tôi không chịu đâu.

Tây Môn Khánh không nghe, bước ra gọi Cẩm Đồng bảo:

- Mau lấy ngựa ra ngoài thành mời Nhiệm lão gia lại đây ngay, nhớ chờ đó, cùng Nhiệm lão gia tới đây ngay.

Cẩm Đồng vâng lời dẫn ngựa ra, leo lên phi nước đại phóng ra ngoài thành.

Tây Môn Khánh quay vào quanh quẩn bên Nguyệt nương, lại sai a hoàn nấu cháo, rồi khuyên Nguyệt nương ăn.

Quá trưa, Cẩm Đồng về thưa:

- Nhiệm lão gia lên trên phủ Đông Bình coi mạch đến tối

... nhà nói la sẽ nói lại, sáng mai Nhiệm lão gia sẽ
...

Nguyệt nương sức nhớ là Kiều Đại hộ sai người tới mời mấy
lần, bèn bảo chồng:

- Mình đã hẹn là ngày mai tới dự tiệc bên Kiều thân gia,
bây giờ tôi bệnh thế này, làm sao đi được. Hay là chàng tới đó
nói một câu đi, kéo bên đó không thấy mình tới lại buồn giận.
Chàng đi bây giờ đi kéo muộn.

Tây Môn Khánh nói:

- Tôi đi rồi ở nhà ai săn sóc nàng ?

Nguyệt nương cười mãn nguyện:

- Đồ quý khéo lo, ai khiến ở nhà săn sóc. Nói vậy chứ chàng
cứ đi đi, tôi không sao đâu, nằm cho khỏe một lát rồi sẽ dậy ăn
cơm rồi còn tiếp chuyện Đại cữu mẫu nữa chứ. Chàng việc gì
phải hoảng lên vậy.

Tây Môn Khánh bảo Ngọc Tiêu:

- Người ra thỉnh Đại cữu mẫu vào đây trò chuyện với Đại
nương.

Đoạn hỏi:

- Úc Đại Thư đâu, gọi vào đây đàn hát cho Đại nương nghe.

Ngọc Tiêu thưa:

- Úc Đại Thư đã xin về rồi.

Tây Môn Khánh quát lên:

- Ai cho nó về ? Ta đã bảo nó ở lại đây vài hôm cơ mà.

Nói xong tức giận chạy tới đập Ngọc Tiêu một đập. Nguyệt
nương bảo:

- Người ta thấy nhà chàng loạn lên như cái chợ, không về
thì ở lại làm gì.

Ngọc Tiêu mếu máo:

- Cái đứa hồn láo chửi mắng Thân Nhị Thư thì không
đánh, lại đi đánh tôi.

Tây Môn Khánh giả vờ không nghe, chỉ đội mũ mặc áo tới
nhà Kiều Đại hộ. Nhưng Tây Môn Khánh chỉ đi một lát rồi lại
về. Đại cữu mẫu, Kiều Nhi và Ngọc Tiêu đang ngồi xung quanh

trò chuyện với Nguyệt nương. Đại cữu mẫu thấy Tây Môn
Khánh về thì bước sang phòng bên. Tây Môn Khánh bước vào
hỏi Nguyệt nương:

- Nàng có thấy khỏe hơn chút nào không ?

Nguyệt nương đáp:

- Đại cữu mẫu cho tôi ăn được ít cháo, bây giờ cũng thấy dễ
chịu, chỉ còn nhức đầu đau lưng mà thôi.

Tây Môn Khánh bảo:

- Không sao, ngày mai Nhiệm Y quan tới coi mạch cho
thuốc tán khí an thai là khỏi.

Nguyệt nương bảo:

- Tôi đã nói đừng mời mà chàng cứ mời làm gì, tôi không
muốn lang y đàn ông tới cầm tay cầm chân bắt mạch đâu, rồi
chàng coi, tôi không chịu cho coi mạch đâu. À, mà Kiều thân
gia có nói gì không ?

Tây Môn Khánh đáp:

- Kiều thân gia nói rằng tôi từ Đông Kinh về, nên muốn có
chén rượu đãi. Hôm nay Kiều thân gia cho dọn tiệc thịnh soạn lại
gọi hai ca nữ tới đàn hát. Nhưng tôi lo cho nàng, chẳng có bụng
dạ nào ngồi ăn uống nên chỉ uống vài chung rượu rồi cáo từ.

Nguyệt nương bĩu môi:

- Thôi đi, tôi đâu có tin lời chàng, chàng là hay nói dối lắm,
chàng có nghĩ gì đến tôi, tôi có chết chàng cũng mặc kệ, tôi chết
chàng lại càng được yên ấy chứ.

Đoạn hỏi:

- Kiều thân gia không nói gì nữa hay sao ?

Tây Môn Khánh đáp:

- Có, nhưng là chuyện đàn ông với nhau. Kiều thân gia
đang muốn có một chức quan hàm với đời, nên đã gói sẵn ba
chục lạng bạc, nhờ tôi nói với Hồ Phủ doãn để giúp cho. Tôi nói
là điều đó tôi làm được, nhưng không nhận bạc, Hồ Phủ doãn
mới cho người ta lại, để tôi đến cảm ơn Hồ Phủ doãn rồi sẽ đem
thiếp của Kiều thân gia tới nói luôn một thể. Nhưng Kiều thân
gia không chịu, nói mà để tôi dùng mà mua lễ vật.

Nguyệt nương bảo:

được thi giúp, lấy tiền của người ta làm gì.

anh bảo:

Sao da lay dẫu, ngày mai Kiều thân gia mới cho người đem bạc lại, lúc đó mình từ chối cũng được. Mình cũng phải mua một con lợn và một vò rượu để tạ Hồ lão gia.

Hai vợ chồng chuyện trò thân mật. Đêm đó Tây Môn Khánh nghỉ lại với Nguyệt nương.

Hôm sau Tây Môn Khánh đích thân đứng trông coi gia nhân bày bàn dọn tiệc. Từ sáng sớm, trên phủ đã cho ba chục quân hầu do hai viên lệnh quan dẫn tới để chạy việc trong nhà Tây Môn Khánh.

Cũng từ sáng sớm. Nhiệm Y quan đã cuội ngựa tới, Tây Môn Khánh mời lên đại sảnh dùng trà. Nhiệm Y quan nói:

- Hôm qua hân hạnh được đại nhân gọi tới, nhưng tôi lại lên trên phủ, đến tối mới về, sáng sớm hôm nay là phải tới hầu ngay, không dám chậm trễ, dám hỏi vị nào trong quý phủ thân thể bất an?

Tây Môn Khánh đáp:

- Tiên nội tự nhiên trong người khó chịu, nhức đầu đau bụng đau lưng, phiền tiên sinh coi mạch cho thuốc giùm.

Nhiệm Y quan nói:

- Nghe tin đại nhân thăng chức, lại vừa triều kiến thánh thượng về, tôi không tới chúc mừng được, thật là đắc tội.

Tây Môn Khánh mỉm cười:

- Tôi bất tài, may mắn được thăng chức chỉ là để bù vào chỗ trống của Hạ đại nhân, có gì đáng chúc mừng.

Nói xong quay lại bảo gia nhân:

- Vào thưa với Đại nương là Nhiệm lão gia đã tới, rồi bảo dọn dẹp phòng ngoài để lão gia vào chẩn mạch.

Cầm Đồng vâng lời vào trong.

Ngô Đại cửu mẫu, Kiều Nhi và Ngọc Lâu đang ngồi trò chuyện với Nguyệt nương thì Cầm Đồng vào thưa:

- Nhiệm tiên sinh đã tới, gia gia bảo là dọn dẹp phòng ngoài để tiên sinh vào coi mạch.

Nguyệt nương nói:

- Tôi đã bảo là đừng mời Nhiệm Y quan mà cứ mời làm gì không biết. Thà cứ gọi Lưu lão bà tới, uống vài viên thuốc lại mau khỏi mà đỡ lời thôi phiền phức.

Ngọc Lâu bảo:

- Đại nương à, gia gia đã mời người ta tới rồi, người ta lại là danh y trong vùng, quen biết lớn, Đại nương không chịu ra coi sao tiện, chẳng lẽ lại để người ta về hay sao.

Đại cửu mẫu cũng nói:

- Cô nương à, người ta chẳng gì cũng là vị Thái y, cứ để người ta coi mạch xem bệnh tình cô nương thế nào, có phạm hệ gì không, rồi người ta cắt thuốc an thai hạ khí cho cô nương. Còn theo tôi thì Lưu lão bà có học hành gì đâu mà hiểu biết về mạch lý y dược, lỡ có chuyện gì lại hối hận.

Nguyệt nương đành phải ngồi dậy chải sơ lại dẫu. Ngọc Tiêu cầm gương soi mặt tới cho Nguyệt nương mặc áo ngoài. Kiều Nhi và Tuyết Nga thì giúp Nguyệt nương đeo đồ nữ trang và cài trâm giắt thoa trên tóc.

Xong xuôi, mọi người dẫn Nguyệt nương ra phòng ngoài, chờ Nhiệm Y quan xuống coi mạch...